

Αιτωλίας και Ακαρνανίας Δαμασκηνός: “Ο αληθινά πιστός άνθρωπος κάνει διαρκώς πράξη τις εντολές του Ευαγγελίου”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Αιτωλίας και Ακαρνανίας

Στον Ιερό Ναό Αγίας Παρασκευής στο Παναιτώλιο χοροστάτησε στην ακολουθία του Όρθρου και προεξήρχε στην αρχιερατική Θεία Λειτουργία, την Κυριακή 17 Νοεμβρίου, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Αιτωλίας και Ακαρνανίας κ. Δαμασκηνός.

“Ο αληθινά πιστός άνθρωπος κάνει διαρκώς πράξη τις εντολές του Ευαγγελίου. Ο αληθινά πιστός άνθρωπος στρέφει διαρκώς όλες τις ψυχικές του δυνάμεις προς τον Θεό. Ο αληθινά πιστός άνθρωπος αισθάνεται διαρκώς την καρδιά του να θερμαίνεται από φλογερό έρωτα για τον Χριστό. Με την μετάνοιά του θανατώνει τον παλαιό εαυτό του, μετέχει στην ζωή του Χριστού και εντάσσεται στην κοινωνία των αγίων, οι οποίοι, με την πίστη τους, δικαιώθηκαν ενώπιον του Θεού και γνώρισαν εμπειρικά το φως του προσώπου Του, διακηρύσσοντας με ευφροσύνη, μαζί με τον Παύλο: «Ζω δε ουκέτι εγώ, ζη δε εν εμοί Χριστός»”, είπε μεταξύ άλλων στο κήρυγμά του ο Σεβασμιώτατος.

Το κήρυγμα του Μητροπολίτη Αιτωλίας και Ακαρνανίας:

Κατά το κήρυγμά του ανέλυσε την αποστολική περικοπή της ημέρας και ανέφερε τα εξής:

Δύο χιλιάδες χρόνια μάς χωρίζουν από τότε που γράφτηκαν οι επιστολές του Αποστόλου Παύλου, μεταξύ των οποίων και η Επιστολή προς τους Γαλάτες, της οποίας ένα απόσπασμα ακούσαμε σήμερα.

Είκοσι αιώνες είναι χρόνος πολύς. Κι όμως! Τα μεγάλα υπαρξιακά ερωτήματα του ανθρώπου παραμένουν τα ίδια, όπως ίδια παραμένει και η δίψα του για απαντήσεις. Όλων μας την καρδιά και τον νου έχουν απασχολήσει τα ερωτήματα αυτά:

Ποιός είμαι; Γιατί ζω; Ποιός με δημιούργησε; Πώς πρέπει να ζήσω, ώστε να καταφέρω να συναντήσω τον Δημιουργό μου και να σχετιστώ μαζί του;

Αυτή την σχέση με τον Θεό, την οποία επιζητεί η κάθε ανθρώπινη ψυχή, τόσο η Παλαιά όσο και η Καινή Διαθήκη περιγράφουν με τον όρο «δικαίωση». Τί είναι η δικαίωση; Είναι μία ικανότητα, είναι ένα κατόρθωμα, το οποίο με κάνει ικανό να σταθώ ενώπιον του Θεού ως ίσος προς ίσο, να ατενίσω το πρόσωπό Του και να φανώ αντάξιος των δωρεών της αγάπης Του.

Είναι, άραγε, αυτό δυνατόν; Μπορούμε να δικαιωθούμε ενώπιον του Θεού, με άλλα λόγια, μπορούμε να σχετιστούμε μαζί Του ως ίσοι προς ίσον;

Τρεις είναι οι μεγάλες δυσκολίες και τρεις οι αντίστοιχες λύσεις που μας έδωσε ο ίδιος ο Θεός.

Πρώτη δυσκολία είναι η άβυσσος που μας χωρίζει από τον Θεό, όσον αφορά την φύση μας. Εκείνος είναι ο Αιώνιος, ο Άφθαρτος, η Πηγή της ζωής, ο Παντοδύναμος και ο παντελώς Ακατανόητος για την ανθρώπινη λογική Δημιουργός μας. Εμείς, εξ αρχής, υπήρξαμε πλάσματα, με ανάγκη για ζωή, με περιορισμένες δυνάμεις και

ευάλωτοι στον πειρασμό. Πώς θα ήταν λοιπόν δυνατόν, αυτές οι δύο υπάρξεις, ο Θεός του σύμπαντος και ο ασθενής άνθρωπος, να βρεθούν σε ισότιμη σχέση;

Ο Θεός έδωσε την λύση: Έγινε συνομιλητής του ανθρώπου, περπάτησε μαζί του στον παράδεισο, του παρέδωσε την ευθύνη της δημιουργίας και του υπέδειξε τον δρόμο της υπακοής, ώστε να γίνει όμοιος μαζί Του.

Η δεύτερη δυσκολία είναι το χάσμα, το οποίο ο άνθρωπος, με την παρακοή του, άνοιξε ανάμεσα στον εαυτό του και τον Δημιουργό. Τα αποτελέσματα τα γνωρίζουμε: η ζωή του βυθίστηκε στον φόβο και την αγωνία και η ανθρώπινη κοινωνία μεταβλήθηκε σε πεδίο μάχης εξαιτίας του εγωισμού και της απληστίας του.

Και πάλι ο Θεός έδωσε την λύση: Παρέδωσε τον Νόμο της Παλαιάς Διαθήκης στον Μωυσή και κάλεσε τον άνθρωπο να αλλάξει την ζωή του, προκειμένου να ξαναβρεί τον δρόμο που θα τον έφερνε ξανά στην αγκαλιά του Θεού Πατέρα.

Παρουσιάστηκε, όμως, και μία τρίτη δυσκολία: Οι δυνάμεις του ανθρώπου αποδείχτηκαν πολύ λίγες, πολύ ασθενείς, προκειμένου ο Νόμος αυτός να τηρηθεί με πληρότητα και ακρίβεια. Η σχέση με τον Θεό, δηλαδή η πλήρης δικαίωση του ανθρώπου, αποδείχτηκε αδύνατη. Η απόλυτη υπακοή σε θρησκευτικούς τύπους και η πραγματοποίηση καλών έργων, έστω και θεάρεστων, αποδείχτηκε πως δεν αρκούν, ώστε ο άνθρωπος να ξαναβρεί την αρχέγονη φύση του και να βαδίζει ξανά στο δρόμο της ομοιώσεως με τον Δημιουργό του.

Ακόμη και στην Παλαιά Διαθήκη, η φωνή του προφήτη και ψαλμωδού Δαβίδ

ομολογεί αυτήν την ανθρώπινη αδυναμία: «Κύριε... μη εισέλθης εις κρίσιν μετά του δούλου σου, ότι ου δικαιωθήσεται ενώπιόν σου πας ζων» (Ψ,142). Δηλαδή, «Κύριε, μη με κρίνεις με βάση τον Νόμο Σου, διότι κανείς ζωντανός άνθρωπος δεν θα μπορέσει να σταθεί ενώπιόν Σου».

Την λύση έδωσε και πάλι ο Θεός. Έγινε άνθρωπος! Την αδυναμία του ανθρώπου να ξεπεράσει τις συνέπειες της παρακοής, επέτυχε η δύναμη του Θεού, ο οποίος, ως Θεάνθρωπος, νίκησε τον θάνατο και ελευθέρωσε το ανθρώπινο γένος από τα δεσμά του. Αυτός, ο ενανθρωπήσας Υιός και Λόγος Του Θεού, είναι ο νέος άνθρωπος, που στέκεται δικαιωμένος ενώπιον του Θεού. Αυτόν δίδαξε και κήρυξε ο Παύλος σε όλη του την ζωή.

Αντιλαμβάνεστε, λοιπόν, αγαπητοί μου, γιατί με τόση επιμονή και τόσο ζήλο ο Απόστολος Παύλος γράφει στις επιστολές του, όπως και στην σημερινή προς τους Γαλάτες, πως μία σχέση με τον Θεό δεν μπορεί να στηριχτεί μόνον στην απλή τήρηση των διατάξεων του Μωσαϊκού Νόμου; Αντιλαμβάνεστε για ποιόν λόγο μας διδάσκει και σήμερα με απόλυτη σαφήνεια: «Γι' αυτό και εμείς πιστέψαμε στον Ιησού Χριστό, για να δικαιωθούμε με την πίστη στον Χριστό και όχι με την τήρηση του νόμου. Γιατί με τα έργα του νόμου δεν θα σωθεί κανένας άνθρωπος».

Η πίστη είναι ο μόνος δρόμος για την δικαίωση του ανθρώπου, ο μόνος τρόπος ώστε ο άνθρωπος να φανεί άξιος της παρουσίας του Θεού και να Τον ατενίσει κατά πρόσωπο, μέσω του Χριστού μας.

Τί σημαίνει, όμως, πίστη; Πρόκειται απλώς για μία βεβαιότητα του νου, πως ο Θεός υπάρχει; Για τον Παύλο, αυτό δεν είναι αρκετό. Πίστη, για τον μεγάλο αυτόν Απόστολο, είναι η ολοκληρωτική σχέση του ανθρώπου με τον Χριστό. Είναι η παράδοση της αδύναμης φύσεώς μας στον Εσταυρωμένο Κύριο, μέσω του οποίου, ο παλαιός άνθρωπος, εκείνο το μεσημέρι, πέθανε στον Γολγοθά. Είναι η παράδοση της αδύναμης φύσεώς μας στον Αναστημένο Κύριο, μέσω του οποίου ελευθερωθήκαμε από την τυραννία της φθοράς και του θανάτου.

Ο αληθινά πιστός άνθρωπος κάνει διαρκώς πράξη τις εντολές του Ευαγγελίου. Ο αληθινά πιστός άνθρωπος στρέφει διαρκώς όλες τις ψυχικές του δυνάμεις προς τον Θεό. Ο αληθινά πιστός άνθρωπος αισθάνεται διαρκώς την καρδιά του να θερμαίνεται από φλογερό έρωτα για τον Χριστό. Με την μετάνοιά του θανατώνει τον παλαιό εαυτό του, μετέχει στην ζωή του Χριστού και εντάσσεται στην κοινωνία των αγίων, οι οποίοι, με την πίστη τους, δικαιώθηκαν ενώπιον του Θεού και γνώρισαν εμπειρικά το φως του προσώπου Του, διακηρύσσοντας με ευφροσύνη, μαζί με τον Παύλο: «Ζω δε ουκέτι εγώ, ζη δε εν εμοί Χριστός».

Ολοκληρώνοντας το κήρυγμά του τόνισε: **«Στην δίψα μας για αιωνιότητα, στην δίψα μας για συνάντηση με τον Χριστό, στην δίψα μας για δικαίωση μπροστά στον Θεό της αγάπης, η Εκκλησία μας, κάθε Κυριακή, μας δείχνει τον δρόμο, ευχόμενη: «Εαυτούς και αλλήλους και πάσαν την ζωήν ημών Χριστώ τω Θεώ παραθώμεθα».**

Ας βρεθούμε πρόθυμοι να ανταποκριθούμε σε αυτή την πρόσκληση! Ας γίνει το Ευαγγέλιο κριτήριο και πυξίδα της ζωής μας! Ας ζήσουμε με πλήρη βεβαιότητα πως, η ολοκληρωτική μας πίστη θα μας καταστήσει άξιους της πιο χαρμόσυνης και της πιο λυτρωτικής σχέσεως της ζωής μας: της σχέσεώς μας με τον Σωτήρα μας Χριστό».

Περισσότερες φωτογραφίες [ΕΔΩ](#)